

Ένα πρωινό στο σχολείο

Στο πρωινό κουδούνι ο δάσκαλός μας φρέσκος και ζωηρός. Το ξενύχτι της προηγούμενης νύκτας δεν δείχνει να τον έχει επηρεάσει και πολύ. Χτύπαγε παλαμάκια για να βάλει τους μαθητές στη θέση τους, να ξεκινήσει η προσευχή.

Δυο δασκάλες, που είχαν βαρεθεί και το εαυτό τους και την πρωινή σύναξη για προσευχή, κάθονται πίσω από τον διευθυντή σχολιάζοντας η μία στο αυτί της άλλης.

«Δες τον δασκαλάκο που μας στείλανε, τι παχουλά χεράκια έχει, σαν κρουασανάκια είναι!».

«Α, να χαθείς μωρή, τον έχεις φάει από την πρώτη μέρα που ήρθε. Αν είναι κάτι το οποίο ζηλεύω πάνω του, είναι η φράπα μάγουλο που διαθέτει, ροδαλός και αφράτος· και τα χεράκια του· δες τα χεράκια του, άσπρα σαν το γάλα, όχι σαν τα δικά μου που γεράσανε πριν την ώρα τους».

«Καλή μου, όλοι οι ευτραφείς έχουν ωραίο δέρμα, δεν είναι δική του πατέντα».

«Πάντως, αν μου τον δίναν γι' άντρα, θα αυτοκτονούσα, προτιμάω τον δικό μου που είναι πιο μπρουτάλ. Εντάξει, είναι λίγο βλάχος αλλά μπρουτάλ βλάχος», της λέει χαζογελώντας.

«Μμ, μπρουτάλ έγινε τώρα; Αλλιώς μου τα 'λεγες· τις κάλτσες έμαθε να τις βγάζει όταν... ή ακόμα κρυώνει;»

Για φέτος είναι ο πιο νέος δάσκαλος στο σχολείο, μόλις τριάντα πέντε χρονών. Οι άλλοι δάσκαλοι και δασκάλες είναι πάνω από πενήντα. Πρώτη χρονιά του δασκαλου σε αυτή τη δουλειά. Φέτος διορίστηκε, αφού μέχρι τώρα σπούδαζε. Στην αρχή στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας Παιδαγωγικά, και μετά ατελείωτες σπουδές από μεταπτυχιακό σε μεταπτυχιακό. Όσο καθυστερούσε ο διορισμός, τόσο αυτός έπαιρνε ακόμα ένα πτυχίο. Το τελευταίο του ήταν πάνω στη Λαογραφία σε ένα Ιταλικό Πανεπιστήμιο της Σικελίας. Ο μπαμπάς και η μαμά πλήρωσαν πολλά λεφτά μέχρι να τον φτάσουν στα τριάντα πέντε του· σίγουρα είναι ο πιο ειδικευμένος δάσκαλος στο σχολείο σε σχέση με τους υπόλοιπους. Μιλάει άπταιστα δύο ξένες γλώσσες και έχει ένα μάτσο μεταπτυχιακά σε ό,τι φανταστεί ο νους του ανθρώπου. Κοινωνιολογία, λαογραφία, ειδική αγωγή και ένα σωρό άλλα. Οι άλλοι δάσκαλοι, αν και παλιοκαραβάνες στο επάγγελμα, τον βλέπουν με θαυμασμό. Σίγουρα κάποια στιγμή όλα αυτά τα πτυχία θα τον ανεβάσουν πολύ γρήγορα στις σκάλες της ιεραρχίας.

Τα παιδιά όμως, αυτά τα παιδιά! του βγάζουν την πίστη. Κάθε πρωί τα ίδια και τα ίδια. Αναγκάζεται να πηγαίνει κοντά τους να τα βουτάει με το ζόρι και να τα στήνει στη θέση τους, να αρχίσει επιτέλους εκείνη η ρημάδα η προσευχή. Τα αγοράκια τα πιάνει με αγκιιάδα από τα χέρια· τα μπαστουκώνει στη θέση τους, τα κοριτσάκια τα ακουμπάει στην πλάτη ή στη μέση απαλά και με προσοχή. Στριμώχνεται συχνά ανάμεσά τους, αυτά πέφτουν πάνω του μπορεί και επίτηδες, κάνει πως θυμώνει με την ανημποριά τους, αλλά τελικά τα καταφέρνει. Ο μόνος από τους δασκάλους ο οποίος χώνεται ανάμεσα στα παιδιά, όλοι οι άλλοι προσπαθούν να βάλουν τάξη από μακριά. «Κάθε μέρα τα ίδια... έχει καταντήσει εκνευριστικό», ψιθύριζε στο τέλος, μόλις πήγαινε κοντά στους άλλους δασκάλους για να πάρει τη θέση του και αυτός.

Του είχαν δώσει την έκτη τάξη κατ' ευθείαν με το καλημέρα, όταν ήρθε τον Σεπτέμβρη στο σχολείο. Ήταν βλέπεις και εκείνο το τηλεφώνημα που έπεσε, από το γραφείο του υπουργού, στον προϊστάμενο της Βασικής Εκπαίδευσης όπου ανήκε το σχολείο. Η μαμά και ο μπαμπάς είχαν κάνει ξανά το θαύμα τους. Δεν του χάλαγαν

ποτέ χατίρι του μονάκριβου γιου. Ζήτησαν ευγενικά από το γραφείο του Υπουργού να τοποθετηθεί στην έκτη τάξη, μια και οι σπουδές του θα έπιαναν τόπο καλύτερα στα μεγαλύτερα παιδιά. Τι να δασκαλέψει από όσα είχε μάθει σε παιδιά της πρώτης ή της δεύτερης τάξης; Αυτά είναι νιάνιαρα· ασχημάτιστα, ενώ τα δωδεκάχρονα είχαν όσο και να πεις φανερή πάνω τους την επερχόμενη εφηβεία. Αξίζει να ασχοληθείς μαζί τους περισσότερο.

Αξίζει να χώνεται κανείς ανάμεσά τους!

Τα παιδιά στην τάξη άλλαζαν κάθε μέρα θρανίο σε κυκλικό ρυθμό. «Όλα τα παιδιά θα περνάνε από όλα τα θρανία, και τα πίσω και τα μπροστά», τους είπε από την πρώτη μέρα. Νέες μέθοδοι του νέου δασκάλου. Άλλες φορές τους έκανε μάθημα από έδρας, άλλες ανέβαζε στην έδρα κάποιον μαθητή, αν και προτιμούσε περισσότερο τις μαθήτριες να κάνουν το μάθημα αντί γι' αυτόν, βοηθούμενα βέβαια από κάτω.

Αυτός καθόταν στο πρώτο θρανίο μόνος του και έβλεπε τις κορμοστασιές τους. Συνέχεια τα παρακινούσε να γράφουν όσο μπορούν πιο ψηλά στον πίνακα. «Τεντώστε βρε το κορμί σας, σηκώστε ψηλά το χέρι σας και γράψτε με την κιμωλία ψηλά, σηκωθείτε στις μύτες των ποδιών σας. Αποκτήστε αυτοπεποίθηση. Αυτό, πάρτε το σαν άσκηση, να ψηλώσει το σώμα σας».

Και οι φουστίτσες να σηκώνονται στις προσπάθειες των κοριτσιών ν' αποκτήσουν «αυτοπεποίθηση» και να ξεπεράσουν σε ύψος τα άλλα παιδιά.

«Και τα κορμιά σας ίσια στο θρανίο, δε θέλω να βλέπω καμπούρες, έξω το στήθος, στητό το κορμί· έτσι μπράβο. Να! όπως ο Δημήτρης, έτσι σας θέλω, δείξε τους πάλι Δημήτρη πώς στέκεσαι... και σεις τα κοριτσάκια, έξω το στήθος μη ντρέπεστε. Να σας χαίρονται και οι γονείς σας που έχουν τόσο όμορφα παιδιά με τόσο καλοσχηματισμένο σώμα».

Κάθε μέρα, εφάρμοζε μια καινούργια μέθοδο, να κρατάει τα παιδιά σε εγρήγορση και να βαστάει το ενδιαφέρον και την προσοχή τους αμείωτη. Μερικές φορές για να νιώσουν τα παιδιά πιο οικεία, τραβάνε τα θρανία στην άκρη και κάθονται όλα μαζί στο πάτωμα. Κάνουν μάθημα όλοι μαζί σε έναν κύκλο. Τα κοριτσάκια έχουν ένα μικρό θέμα με τις φουστίτσες τους σε αυτή την κατάχαμη στάση· και καθώς τα περισσότερα είναι αθώα, ξεχνιούνται και δείχνουν μερικά πράγματα τα οποία δεν πρέπει.

Μια και τα παιδιά σ' αυτήν την ηλικία έχουν αρχίσει να πονηρεύουν, είχε προειδοποιήσει αυστηρά τα αγόρια, ότι αν ακούσει χαχάνισμά τους που έχει να κάνει με τις άβολες στάσεις που έπαιρναν τα κοριτσάκια, θα τους πήγαινε στον διευθυντή εκείνη τη στιγμή. Ήταν πολύ αυστηρός σε ότι είχε να κάνει με τη σεξιστική πλευρά του πράγματος. Προσπαθούσε να διδάξει στα παιδιά του ότι το ανθρώπινο σώμα - ειδικά των κοριτσιών- δεν είναι αντικείμενο πόθου και χαχανητών εκ μέρους των αγοριών.

«Τώρα είστε ακόμα παιδιά και πρέπει να φέρεστε σαν παιδιά, να αγαπιέστε μεταξύ σας, να παίζετε, να είσαστε φίλοι. Έχετε καιρό όταν μεγαλώσετε να φερθείτε σαν αγόρια και σαν κορίτσια, καθώς τότε θα φανούν οι διαφορές που έχει σχεδιάσει η φύση πάνω σας. Τώρα θέλω να σέβεστε ο ένας τον άλλον», ήταν το πρώτο μάλωμα που τους έκανε στις αρχές της χρονιάς.

Κάποια παιδιά δεν ήταν τόσο πονηρεμένα και τον κοιτούσαν με απορία για όλα αυτά που τους έλεγε. Κάποια άλλα που είχαν έμφυτη την πονηριά, κατάλαβαν πολύ καλά τι ήθελε να τους πει και επειδή ήταν αυστηρός σε τέτοια θέματα βάστηξαν κατά γράμμα τις εντολές του.

Μερικά παιδιά ήταν περισσότερο ανεπτυγμένα από άλλα. Δυο τρία παιδιά είχαν την εμφάνιση εφήβου. Λες και ήταν δεκαπέντε χρονών. Ειδικά κάποια κορίτσια με

ανεπτυγμένο στήθος ήταν αυτά που του έκαναν παράπονα, ότι οι συμμαθητές τους συνεχώς τα κυνήγαν, τα έπιαναν δήθεν αθώα, ακόμα και το χέρι τους το άπλωναν περισσότερο από όσο έπρεπε. Αυτά τα πρόσεχε περισσότερο, ένιωθαν τη ματιά του πάνω τους, φαινόταν αυτό αμέσως –άλλο που δεν ήθελε ο δασκαλάκος μας. Κάθε μέρα έδινε αγώνα, να προστατέψει αυτά τα ανεπτυγμένα κοριτσάκια από την επιθετικότητα των αγοριών. Είχε καταφέρει από την αρχή του χρόνου, μέχρι τώρα που είχε μπει για τα καλά η άνοιξη, να έχει στα χέρια του μια καλοκουρδισμένη τάξη.

Μερικές φορές καθόταν στην έδρα κουρασμένος από την ταλαιπωρία να κουμαντάρει ένα τσούρμιο παιδιών, χαμένος μέσα στις σκέψεις του. Αφαιρούνταν κοιτώντας αυτά τα παιδιά, τα οποία τόσο γρήγορα ξεχώριζαν σωματικά από τ' άλλα και θαύμαζε για ακόμα μία φορά αυτό το καταπληκτικό εργοστάσιο που λέγεται ανθρώπινο σώμα. Άκουγε από τους παλαιότερους δασκάλους ότι τα παιδιά άλλων εποχών ήταν «πιο παιδιά» από τα σημερινά. Όλοι οι δάσκαλοι, στο τέλος, συμφωνούσαν ότι η τρομερή βελτίωση της σημερινής διατροφής των παιδιών είναι η κύρια υπεύθυνη γι' αυτή την θεαματική ανάπτυξη.

«Τρομάζω με την ανάπτυξη των κοριτσιών», έλεγε συνέχεια η κοντούλα και αδύνατη, σαν τσίρος δασκάλα της τετάρτης. «Μερικά κορίτσια έχουν μεγαλύτερο στήθος από το δικό μου», προς μεγάλη δυστυχία της βεβαίως.

Ο δασκαλάκος πάλι είχε δει με τα ίδια του τα μάτια ότι μερικά αγόρια, εκεί που κάθονταν στο θρανίο τους, είχαν υπερβολική στύση για την ηλικία τους. Άσε και για το άκαιρο της στιγμής. Όλο τριβόντουσαν. Ποιος να ξέρει τι περνάει από το μυαλό τους εκείνη την ώρα!

Συνέχιζε να κοιτάει σαν χαμένος τα μπουτάκια των μικρών του μαθητριών στο πρώτο θρανίο, μέχρις ότου τον ταρακούνησε το κουδούνι που κτύπησε και τον λύτρωσε από την τυραννία αυτή.

«Όλοι έξω!» τους φώναξε.

Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες, να μη φαίνεται τίποτα περίεργο και πήγε βιαστικά στις τουαλέτες των δασκάλων. Επιτέλους ανακουφίστηκε και έφερε στη σκέψη του τη Μαρία της προηγούμενης νύχτας, Θεά!

Ήταν ένα βασανιστήριο και αυτό που τράβαγε. Εντάξει του άρεσε, αλλά στο τέλος κατάντησε να είναι και επικίνδυνο. Άρχισε να του γίνεται ανάγκη αρκετές φορές μέσα στην ίδια μέρα, σε σημείο να πέσει στην αντίληψη μιας καπάτσας δασκάλας, εκεί γύρω στα σαράντα. Αυτής με τον βλάχο μπρουτάλ άντρα. Βλέπεις, περνώντας για την τουαλέτα των δασκάλων περνούσε μπροστά από το γραφείο της. Και αυτή είχε την κακή συνήθεια να μετράει πόσες φορές πήγαινε ο δασκαλάκος στις τουαλέτες.

Αναγκάστηκε, παρόλο που σιχαινόταν τα ψέματα, να της πει ότι τώρα τελευταία νιώθει συχνουρίες, ίσως λόγω της δήθεν ουρολοίμωξης την οποία είχε περάσει πριν λίγο καιρό, όταν αυτή τον ρώτησε με καταπιεστικό και πονηρό τρόπο.

- Κύριε συνάδελφε, να το κοιτάξετε αυτό, το ίδιο είχε πάθει και ο γιος μου, εκεί γύρω στα 12-13 χρόνια του, πήγαινε συνέχεια στην τουαλέτα.

- Και;

- Μέχρις ότου το συζήτησα με τον άντρα μου... και πήραμε τα μέτρα μας.

- Και;

- Πήγαμε τον κανακάρη μας στον παιδίατρο να τον εξετάσει.

- Και;

- Μας καθυσόχασε, αλλά... από ότι κατάλαβα κάποια στιγμή θα μπορούσε αυτό να οφείλεται στην αντρική ουρολοίμωξη, ίσως! Γι' αυτό σας λέω... να το κοιτάξετε. Μπορεί να σας γίνει μόνιμη κατάσταση!

- Μα... ουρολοίμωξη;... τόσο μικρό παιδί!, τη ρωτάει δήθεν άσχετος με αντρικές αρρώστιες, προσπαθώντας να στρέψει την κουβέντα μαζί της προς άλλες θεωρίες.
- Στους άντρες η ουρολοίμωξη δεν έχει ηλικία, κύριε συνάδελφε, και σχηματίζοντας ένα πονηρό χαμόγελο ικανοποίησης στο πρόσωπό της, έπιασε αγκαζέ την άλλη δασκάλα να βγουν στην αυλή να κάνουν την εποπτεία τους μέσα σε χαχανητά εκ μέρους της.

«Την πουτάνα! Λες να κατάλαβε;»